

Entrevista a Josep Miquel Abad

L'hora de la veritat

Recomana sang freda, que farà falta. El conseller delegat del COOB'92 s'acosta a l'hora de la veritat amb un optimisme moderat. És al timó d'un vaixell amb un miler de tripulants, que no sempre ha tingut el vent a favor i ha hagut de refugiar-se en més d'una tempesta.

El dia de la nominació olímpica, a Lausana, Maragall va separar-se del grup que se li va tirar a sobre per abraçar Josep Miquel Abad. Més d'un ha qualificat el conseller delegat del COOB de Peter Ueberroth de Barcelona, equiparant-lo al gestor que va fer el miracle de Los Angeles'84. Maragall no accepta la comparança: diu que Abad és molt millor. Aquest ex-comunista i ex-seminarista de 44 anys, que fa 43 que és a Barcelona, té fama de disciplinat i d'eficaz. Va viure el projecte olímpic com a regidor d'urbanisme i el va recuperar l'any 1985, quan —a la tercera— va dir que sí a Maragall i es va posar al capdamunt de la candidatura dels Jocs. Abad ha estat un oasi de coherència en el desert de contradiccions olímpiques. Poques vegades se l'ha sentit rectificar gratuïtament; només quan la fidelitat li ho ha fet inevitable. Ell i Maragall han fet un equip compacte i, per tant, temible. Temut per l'oposició municipal i temut pels socialistes mateixos, que més d'una vegada han intentat obrir alguna esquerda en un organigrama tan compacte. Abad en sap de tan grosses i n'ha vistes de tants colors aquests sis anys que s'ha compromès a no escriure mai les seves memòries. Tots ens ho perdrem.

—Ara que falta un any per als Jocs; No té pressa que arribi d'una vegada aquest 25 de juliol?

—Aquest any ens fa molta falta. Les coses estan programades en el temps, i si un estrany miracle fes desaparèixer aquest any, ho passaríem malament. La sensació és que ens acostem a tota velocitat a l'hora de la veritat, i com més ens hi acostem més sang freda hem de tenir. El pitjor en aquests casos és allò de dir: vinga, que passi d'una vegada, de qual-sevol manera, però que passi. Això seria fatal.

—Però segur que si ara els regalaven un altre anyet tot aniria molt millor..

—Tampoc no seria bo. És cert que els Cinturons no ens farien patir com ara, però un altre rellotge molt important és el psicològic, i ara estem programats així. Ja és l'hora de la veritat. Tenim encara una llarga llista de coses a millorar, i quan a final d'any el COOB ocupi les Viles Olímpiques per acondicionar-les serem en la recta final.

—Aquests últims dies han començat a prodigar-se els missatges d'alerta al ciutadà, advertint-lo que patirà per restriccions de trànsit...

—Si les coses es fan bé, Barcelona no tindrà problemes de trànsit. Però perquè surtin bé cal la consciència activa del ciutadà. Les mesures restrictives són perfectament suportables per al ciutadà.

—Amb un cert sacrifici, sembla...

—El ciutadà de Barcelona ha demostrat que quan convé fa el do de pit, i tractant-se només de 16 dies pot fer-ho, si es donen dues condicions: que s'expliqui molt bé i que les mesures siguin raonables. Cal una informació molt pedagògica, i demanar ajuda de la manera més clara.

—Han entès millor el compromís de Barcelona els seus ciutadans que els hotelers, que vostè ha acusat últimament de posar preus abusius.

—Els hotelers es mouen per criteris de benefici, de negoci. L'únic que jo els dic és que un gran negoci a la curta pot ser tràgic a la llarga.

—¿I no ho entenen?

—Quan el mercat és lliure i un sector, com l'hotel, té quatre vegades més demanda que oferta, és difícil que ho entenguin. I a sobre, resulta que una part de la família olímpica que es queixa dels preus, paral·lelament, i a nivell particular, paga el doble del preu oficial.

—Hi ha qui diu que entre tots hi ha perill de matar la gallina dels ous d'or. Vaja, que ja agonitza...

—Jo espero que no, perquè la gallina és el país i no els hotelers. Que ningú no l'escanyi, perquè pondrà l'ou quan toqui.

—Li posaré un altre exemple. Vostès volen reclutar professionals de diversos camps com a voluntaris olímpics, mentre se'n contracten molts d'altres, i a molt bon preu...

—¿Aquí paguem molt bé? Vaja, primera notícia... Bromes a part, el que és clar és que una sèrie de gent, que hem de viure durant uns anys de l'organització, cobrem un sou, però calen quantitats enormes de persones, per a només uns dies, a les quals no podem pagar. En el cas de professionals de la informàtica, tenim una resposta extraordinària de gent de grans empreses, i en medicina ens passa el mateix: tindrem més metges que malalts, afortunadament.

—El veig tan optimista que també em dirà que la venda d'entrades ha estat un èxit, quan sembla que no s'han complert gens ni mica les expectatives...

—El 12% d'entrades venudes està bé. I més quan resulta que un milió i mig d'entrades, una quarta part, són de futbol.

—Vostè ha deixat anar últimament davant el COI una queixa sobre la saturació d'atletes, advertint que la Vila Olímpica no els podria donar un bon servei si superen la ratlla dels 15.000...

—Aquesta exigència del COOB no és gens nova, s'arrossega des de Puerto Rico, l'any 1989. És un acord pres llavors i recordat a Tòquio el 1990 i a Birmingham el 1991. El CIO ha d'establir les limitacions necessàries perquè els atletes no passin de 10.000 i es mantingui la proporció d'un tècnic per a cada dos atletes, de manera que hi hagi un total de 15.000 hostes a la Vila Olímpica.

—I aquesta restricció, ¿no ha perjudicat els interessos de nous comitès olímpics que sol·licitaven ser admesos a Barcelona?

—Si el COOB ho hagués dit a Birmingham per primera vegada podria interpretar-se d'aquesta manera, però fa quatre anys que demanem això, i ara re-

sulta que ens diuen que el COOB ha estat culpable de qui sap què. Potser a algú li va bé dir això, però qui ho insinuï no fa honor a la veritat. Fa quatre anys, o fa tres anys, o l'any passat ningú no ens deia que les nostres limitacions els perjudicessin. Per tant, que no ens pengin llufes que no ens corresponen.

—*Al COOB li comencen a arribar crítiques dures de la premsa internacional, com una molt recent a la portada de The European.*

—Aquesta informació va ser desmentida més tard per la Federació Internacional d'Atletisme. Miri, les valoracions sempre han de ser ponderades. Hi ha hagut reportatges del *New York Times* i d'altres diaris, de més prestigi que *The European*, molt favorables a nosaltres, i els mitjans d'aquí no els han reproduïts mai. I jo crec que hem de mantenir molt viva la nostra capacitat d'autocrítica però no posar-nos nerviosos, perquè el foc creuat d'interessos propiciarà moltes crítiques sense fonament.

—*Parlem del tema més delicat dels Jocs: el terrorisme. Vostè diu que ETA no ha amenaçat mai els Jocs, però Vic i Sabadell són subseus olímpiques...*

—Jo no faig afirmacions contundents en aquest sentit, perquè les valoracions han de ser extremadament prudents i analítiques. És evident que els plans de seguretat han d'incorporar la previsió d'atemptats, i que aquests s'han avançat. S'han de prendre totes les mesures, i també les subseus són vulnerables. Jo el que dic és que mai no s'han reivindicat els atemptats com a atemptats contra els Jocs, i això vol dir alguna cosa, encara que no et pot refiar mai del que diguin o deixin de dir els terroristes. Jo dono molt més valor en termes polítics al fet que Terra Lliure hagi optat per abandonar la lluita violenta.

—*Però objectivament no eren el perill més significatiu, com a organització armada...*

—No, però hi podia haver terminals perifèriques que connectessin amb altres organitzacions. I que els que han defensat la via violenta a casa nostra optin per mitjans democràtics a l'hora de defensar la seva ideologia, és socialment un element de relaxació. Fa que la societat catalana sigui totalment impermeable al terrorisme.

—*El perill més evident és potser, després de la guerra del Golf, el terrorisme àrab, que pot estar més ressentit que mai...*

—Les situacions internacionals són

"Mai hem fet cap valoració pública sobre el COC ni la farem ara".

ARXIU

volàtils, com es demostra ara a Europa. La guerra del Golf té derivacions, i molts aspectes preocupants que jo, per prudència, em nego a valorar. També és molt important de fer un seguiment dels radicalismes religiosos al nord d'Àfrica, que poden provocar terminals violentes. Però al costat del Golf, Europa ens queda molt a prop, i cal veure com estan les coses ara mateix a Iugoslàvia.

—Allò dels Jocs de la reconciliació, ¿ja és una vella idea guardada al calaix?

—D'entrada tots els comites olímpics mantenen la intenció de venir. Fins avui els problemes no s'han traduït en aspectes esportius. Ja se sap que el 1992 hi haurà situacions noves, però el món sempre necessitarà punts de trobada pacífica com Barcelona, encara que els conflictes no estiguin acabats.

—¿Com es valora des del COOB que Catalunya no tingui finalment un Comitè Olímpic propi a Barcelona?

—Mai hem fet cap valoració pública sobre el COC ni la farem ara.

—Però com a organització, ¿vostès garantirán el dret a discrepar de tota la gent molesta per aquesta exclusió?

—S'ha lluitat massa en aquest país per conquerir les llibertats com per a negar-les quan no et convé. L'únic límit és que tot s'ha d'expressar per vies democràtiques. El que no és acceptable és que la protesta surti dels límits. Aquí fins i tot qui està contra l'estat o del sistema, surt a la televisió i ho diu, sempre que respectin les regles democràtiques.

—Però en la inauguració de l'Estadi es van estripar banderes, i sectors independentistes temen no entrar en el sorteig d'entrades.

—Les mesures de seguretat van dirigitades a fer que allò sigui una festa, i no a impedir llibertats. Però ningú en el seu bon seny pot demanar a qui organitza una festa que li doni facilitats per boicotejar-la. Una cosa és respectar els seus drets i l'altra no donar-los facilitats... Jo no considero amenaçada la seguretat dels Jocs perquè uns senyors no hi estiguin d'acord si, insisteixo, ho fan dins de les regles democràtiques.

—¿Les senyeres seran ben rebudes, per tant?

—Sí, del color que es vulgui. Mentre no portin un bastó per donar garrota-des...

—Aclarim-ho: ¿tothom té dret a comprar entrada?

—Qui diu el contrari pressuposa moltes coses. Primer, que el COOB deixa intervenir les seves llistes informàtiques. Segon, que hi ha llistes de la gent de tots els partits i organitzacions. I això és molt suposar. Hi ha gent que es creu molt important, i juga a dir que a ell no el deixaran entrar quan resulta que potser no el coneix ningú. El que passa és que els convé fer bullir l'olla.

—¿El COOB tem les reivindicacions nacionalistes?

—Jo confio que, expressant els seus drets i respectant els dels altres, es garanteixi el nostre dret a celebrar una festa. I per a mi el debat de fons, que plantejo als meus amics radicals, és si això serveix per engrandir Catalunya o per fer-la més petita, i si un hipotètic ridícul ens faria cap favor en l'àmbit internacional. Potser es farà alguna acció per demostrar una determinada cosa, però resulta que el món només veu que fem el ridícul. Una cosa és intentar servir-se dels Jocs com a caixa de ressonància i una altra és que s'acabi entenen. I això és molt seriós.

Carles Capdevila